

Ulver, Iv. Wolf & Man

Da Trolddommen bleff hved - & need
Paa Jorden han svved: Da som nu
Vaer Jaget ved at lefve, ved at aande,
Ved hver Bevgelse saa stoor at nesten
dend vaer Smerte - Medens han gik omkring
Blandt Mennisker, vaer han skuffed frst:
I Liivets ydre vaer der intent Skifte
Lig det han hafvde ft i Ulvens Liiv
De trller under ham
med et troskyldig Sind
Fryckter ham,
Een Krafft aff sand Natur,
Som Sanser uden Selfbedrag
Han gliider useet blandt dem, streifer i sit Jag
Lig Kvldens Farver, Nattens Aandedrag
For ingen Guderst hafver nogensiden
Git Mennisket Svar paa hvem han skiulede
Dmon, Phantom & Varulv
Vaer kund Naffn paa det de selv aldrig kunde finde
End han -
I hans Hirte: Een affgrund tung
Som det sorte Hav
Der eldsker sine Dyb
Der -
Sammenkrget
I Vintrens Bund
Flder han al deris Glde,
Liiv, Mod & Haab
Maanen, stiigende paanye,
Hilser ham fra en sunken Himmel
..Oc ved den lydende Midnatssalme
Som Fryckt i Natten vver
Skald de fromme atter falme